

Čimelice

■ **29. dubna 1945, asi od 8.30 do 16.30:** Na nádraží asi v 7.20 přitáhla lokomotiva č. 434.2199 dlouhý vojenský transport č. 170482, který tvořilo snad až 60 vagonů převážejících munici, útočná děla, automobily a další techniku. Výpravčí jej musel rozdělit na dvě části. Zprávu o jeho chystaném příjezdu převzal již v noci adjunkt Václav Klecan, ale zdržel se v sousedních Mirovicích. Na vedlejší koleji již dříve stál vlak s potravinami, látkami, psacími a šicími stroji a různým materiálem. Přednosta Bohumil Kadlec tlumočil depeši, že náklad včetně techniky má být vyložen právě v Čimelicích, veliteli transportu, ten však byl v podnapilém stavu a opakoval „*Ich muss noch heute nach Braunau* [am Inn v Horním Rakousku, doslova: Ještě dnes musím jet do Braunau – pozn. FV]“.

Útočné dělo StuG III na plošinovém vagonu na čimelickém nádraží (foto Alexandr Paul, sbírka Atelier Paul)

První letouny se objevily asi v 8.20 a pak je následovaly další v několika vlnách. Bomby (do prostoru stanice jich toho dne údajně dopadlo 72!) doslova smetly dřevěné skladiště a těžce poškodily staniční budovu, v níž byly zdemolovány byty přednosta a výpravčího Šperla, kolejiště, vodárnu, budovu hospodářského družstva a jako zápalky rozházely hromadu dřeva. Mnohé vagony shořely i s nákladem, zatímco některá vozidla na první pohled přečkala útoky prakticky bez škrábnutí. Není divu, že v okolí se šířily zvěsti o úplné zkáze čimelického nádraží. S odstraňováním následků náletů se začalo 20. května 1945 – do té doby vlaky musely končit v Mirovicích (ve směru od Zdic) a Vráží u Písku (od Protivína).

Maďarští a němečtí vojáci se během náletu rozprchli do domů v sousedství nebo do křovin u řeky Skalice. Přitom po nich hloubkaři stříleli, a tak ne všem se podařilo dostat do bezpečí. Celkem jich bylo zabito čtrnáct až sedmnáct, byli pohřbeni do společného hrobu v I. oddělení

Poškozená lokomotiva z řady 434.2 (foto Alexandr Paul, sbírka Atelier Paul)

Zabitý dobytek z kolony uprchlíků na dnešní silnici I/4 v Čimelicích, pohled ve směru na Krsice (foto Alexandr Paul, sbírka Atelier Paul)

v 10. řadě na místním hřbitově, a nejméně třicet jich bylo zraněno. V roce 1949 stanice SNB v Čimelicích potvrdila existenci společného hrobu, ovšem ukrýval ostatky šesti německých a jednoho maďarského vojáka.⁴⁹⁴

Jako jediný místní obyvatel zahynul Antonín Klíma, zaměstnaný na statku při loveckém zámečku Karlov jižně od Smetanovy Lhoty, kterého útok zastihl na kole.

Později dopoledne (patrně v 11.30) se od Krsic blížila do Čimelic kolona uprchlíků, na kterou – stejně jako znovu na nádraží – zaútočila další skupina hloubkařů. Třetí vlna následovala asi ve 14.45, ale ani ta nemusela být poslední. Dávkám z kulometů padlo za oběť čtyřicet koní

494 CIGLBAUER, Jan. Sdělení e-mailem, 1. září 2015 ; NA, fond Sběrka staničních kronik, karton č. 11, inv. č. 194, Čimelice; NA, fond Ministerstvo železnic I, Hlášení o náletech, poruchách v provozu a sabotážích na železnicích v době okupace 1. 1. – 5. 5.1945, Bahndiensttelegramm 1007-L.

a mnoho kusů dobytka, později odtažených do kráterů na polích pánů Tomáška a Filouse.⁴⁹⁵ Podle Jana Tomana „silnice od křižovatky k Orlíku [dnes křižovatka silnic č. 4 a 19, asi pět kilometrů severně od Čimelice – pozn. FV] až ke škole byla plna zabitých zvířat, rozstřílených uprchlických vozů, rozházených věcí apod. Vše to jsem viděl na vlastní oči týž den o půl třetí odpoledne.“⁴⁹⁶ Cyril Mikšíček z Mirotic vzpomíná: „Při prvním náletu [na Mirovice, tj. asi po 9.30 – pozn. FV] byla matka v kostele, otec doma a já byl vyzván četníkem Kudrnou, abych se jel s ním na kole podívat na rozcestí u Čimelice, kde byl proveden nálet hloubkařů na německé vozidlo, a pomohl mu zhodnotit situaci. Celou cestu jsem se chvílemi ukrýval v příkopu, protože útok hloubkařů neustával. V lese Borky, mezi Boudami a Čimelicemi, byli totiž němečtí vojáci se čtyřčaty. Letadla útočila na Čimelice, ale já dodnes vidím, jak jeden z hloubkařů – černochoch, s bílým úsměvem, nalétával na místo, kde jsem ležel, asi deset metrů od ostřelovaného vozidla, střely doslova svištěly kolem, nakonec se mi podařilo ukrýt se v kanálové rouře [...] S Kudrnou jsme viděli množství postřílených koní a volů a doslova šli krví, až ke kapličce u Lišků (v Zářechi). Mezitím u mirotického dvora, co je svatý Jan, střílela proti letadlům čtyřčata. Tak jsem se dal Zářechím k Lučkovickému mostu, potkával splašené koně s rozbitými vozy, jak prchají na všechny strany. Dostal jsem se domů, matka přišla z kostela. Na střeše byly rozbité tašky, chtěli jsme je opravit.“⁴⁹⁷ Tentokrát následky pocítily ve větší míře i samotné Čimelice.

Zasažená vozidla (foto Alexandr Paul, sbírka Atelier Paul)

495 Obecní úřad Čimelice, Pamětní kniha obce Čimelice, s. 165–168; NA, fond Sběrka staničních kronik, karton č. 11, inv. č. 194, Čimelice.

496 Městský úřad Mirovice, Kronika města Mirovice (1939–1947), s. 78.

497 BARTOŠOVÁ, M. 29. duben 1945: Pamětníci náletu vyprávějí. Část 1: Vzpomíná Cyril Mikšíček. *Zpravodaj města Mirotic*. 2008, č. 4, s. 2.